

ogsaa de Folk, hvis Mening jeg ønskede at høre i Sagen, se den. Det er alt.

Justitsministeren (Zahle): Da der for nogle Aar siden blev klaget over Forholdene paa Nyborg Straffeanstalt, blev der paa den Foranledning, der derved var givet, foretaget en politiretlig Undersøgelse ved Retten i Nyborg, og da denne Undersøgelse var afsluttet, og Forhørene og alle Sagens Akter var indsendte til mig, afgjorde jeg som Justitsminister Sagen saaledes, at Inspektøren og nogle af Fængselsbetjentene blev afskediget. Og den Afgørelse, jeg har truffet, er ikke blevet anfægtet fra nogen Side; man har hverken hævdet, at de, der var afskedigede, ikke burde være afskedigede, ej heller, at andre end de afskedigede burde være afskedigede.

Jeg for mit Vedkommende kunde derfor inderkrænke mig til at konstatere dette og dermed være færdig, hvis det for mig blot gjaldt om at behandle den Del af Sagen, som kunde vedrøre mig. Men under Sagen er der blevet fremført meget stærke Angreb mod en særdeles anset og udmærket dygtig Embedsmand under Justitsministeriet, nemlig Fængselsdirektøren, og det er min Pligt som Justitsminister at imødegaa disse Angreb og gøre det, maa jeg sige, med større Omhu, end hvis Angrebene var rettede mod mig selv. Thi i saa Fald kunde jeg tillægge dem selv subjektivt den Værdi, som jeg fandt rigtig, forbigaa det, jeg fandt ligegyldigt, ja, gaa let hen over det hele, hvis det var mit Skøn, at Angrebene var uden nogen Betydning. Men uagtet jeg anser de Angreb, som er rettede mod den fortræffelige Embedsmand, som er Genstand for dem, for aldeles uhjemlede og ugrundede, og uagtet jeg ikke nærer den allermindste Tvivl om, at der ikke er nogen som helst offentlig Mening her i Landet, der har nogen som helst Tilslutning til disse Angreb, maa jeg dog anse det for min embedsmæssige Pligt at imødegaa dem, da de er rettede mod andre end mig, og jeg ikke kan vide, hvor nær den Mand, de er rettede imod, tager sig dem. De Angreb, der er fremkommet, er dels fremkommet udenfor Rigsdagen, fra nogle Kverulanter mellem de afskedigede Fængselsbetjente, dels her i Rigsdagen, fra det ærede 16de Medlem for Hovedstaden (Fraenkel). Det er disse sidste, det paa dette Sted er min Skyldighed at beskæftige mig med.

Det ærede Medlem har i Betænkning-

gen og i sine Udtalelser her først beskæftiget sig med de tre Tilfælde af Kværkning, som er foregaaet i Fængselet i Nyborg. Jeg maa bede den højtærede Formand undskylde, at jeg noget mere, end det er min Sædvane, naar jeg udtaler mig her i Tinget, holder mig til mine Optegnelser. Men som ærede Medlemmer ved, er dette en meget gammel Sag, og dens omfattende Akter har i lang Tid været i Rigsdagsudvalgets Besiddelse, saa at det er længe siden, jeg har haft dem. Jeg maa derfor nødvendigvis i, hvad jeg her skal fremsætte, holde mig til Optegnelser, som hverken er fra i Dag eller fra i Gaar, og jeg er nødt til at støtte mig temmelig stærkt til dem.

Det ærede Medlem talte først om Kværkning, og i den Henseende kan jeg henholde mig til de Udtalelser, som den ærede Ordfører (Jessen) har fremført. Det er naturligvis ganske overordentlig vanskeligt at bestemme, hvilke Midler Fængselsbetjente maa anvende overfor Fanger, som er voldsomme og opsætsige, og det er heller aldrig nogetsteds blevet specificeret udtømmende, hvilke Midler man i saadanne Tilfælde maatte anvende for at overvinde Modstanden. De Reglementer, vi har, lyder i al Almindelighed paa, at man til Afværgelse af truende Vold eller til Betvingelse af voldsom Modstand kan anvende Haandjern og Spændetrøje, men de tilføjer saa alle: „eller andre for Øjemedet nødvendige Tvangsmidler“. Og dette er ganske nødvendigt. Det er umuligt at sige, hvilke Midler man i hvert enkelt Tilfælde skal anvende. Dette gælder ikke alene overfor Fængselsbetjente, men ogsaa overfor Politiets Betjente. Jeg læste for nogen Tid siden i en Avis, hvordan 8 Politibetjente maatte kæmpe en Kamp med en Bølle, som kaldtes for „Suppevisken“ — men der er Kræfter i den Suppevisk. Det hedder i det paagældende Referat: „Politiet blev sent Fredag Aften anmodet om at fjerne en kendt Voldsmand, kaldet Suppevisken, der opholdt sig i en Beværtning paa Hjørnet af Knabrostræde og Snaregade. Den ene Betjent, der blev udsendt, formaaede imidlertid ikke at faa Voldsmanden ud af Lokalet og telefonerede derfor efter Assistance. Først da 8 Betjente var kommet til Stede, lykkedes det at overmande Suppevisken, men da havde han kun Skjorten tilbage paa Kroppen. Bundet paa Hænder og Fødder blev han transporteret til Nørregades Politistation. Flere